

[Erlendsson.]

kan jeg naturligvis ikke stå inde for — at besparelsen i samfundets udgifter på grund af nedgangen i narkokriminaliteten beløber sig til et så enormt beløb som 1 mill. dollars om dagen.

Jeg mener, at der er tilstrækkelige grunde til at retfærdiggøre metadonbehandling over for de hårdest ramte, hvor den simpelt hen kan være livsreddende. Metadon er ikke som hævdet af nogle morfin, men metadon har ligesom morfin smertestillende virkning, og det kan give tilvænning. Men hovedforskellen mellem metadon på den ene side og morfin og heroin på den anden er, at når metadon indtages under lægelig kontrol, er der ingen abstinenssymptomer i 24 timer, altså ingen trang til morfin eller heroin. Derfor bruges det også her i landet til nedtrapning af narkomaner, men der begås i reglen den fejl, at nedtrapningen forsøges gennemført for hurtigt, gennem 3-4 uger eller bare et par uger, og så kommer uundgåeligt det tilbagefald, som har fået kritikerne til at vende sig mod det. Samtidig hager man sig fast i den vanedannende effekt, mens man derimod vil overse, at narkomaner under metadonbehandling, som også fru Kirsten Sparre Andersen gjorde opmærksom på, kan gøres aktive og bevidste og bringes til at fungere i samfundet og på arbejdsmarkedet som andre borgere.

Vi kan efter min bedste overbevisning ikke længere afvise metadon som et led i en systematisk gennemført behandling af narkomaner.

Jeg burde måske nævne, at andre grupper, der interesserer sig for narkomaniens bekæmpelse, f. eks. Forældreforeningen for narkoramte Børn, har peget på, at man kan opnå resultater ved hjælp af apomorfinbehandling. Jeg tror ikke, resultatet kan blive dårligere end det, vi kender fra den behandling, vi bruger i dag.

Endelig må jeg pege på de tilbud, forskellige trossamfund giver, og de resultater, de mener at have opnået. Ordet „omvendelse“, der er et religiøst præget ord, men som her betyder „til en anden livsform gennem religiøs påvirkning“, som nogle måske vil kalde hjernevask og derfor fordømmer, vil jeg for min del på ingen måde tage afstand fra, hvis resultatet bliver et menne-skeliv reddet fra narkomaniens helvede.

Jeg må naturligvis fastholde, at behandlingen af alvorligt medtagne narkomaner er en klar lægelig opgave, og at lægelig behandling må indgå som et nødvendigt led i enhver form for narkotikabehandling. Mulighederne for helbredelse er små under forhold med let adgang til stoffer. Derfor må der også lægges vægt på en lægelig registrering — og jeg vil også gerne understrege ordene „lægelig registrering“, som fru Kirsten Sparre Andersen lagde vægt på — og en udvidet adgang til tvangsmæssig behandling, specielt med henblik på tilfælde, hvor en narkoman har ønske om helbredelse, men ikke ved egen viljekraft kan medvirke effektivt til afvænningskurens gennemførelse.

Over for særligt farlige narkotikaforhandlere vil langvarig forvaring kunne anvendes, efterfulgt af effektive resocialiseringsbestrebelse.

Jeg advarer mod fortsat eksperimenteren med Christiania, som, al misforstået idealisme til trods, har gjort uoprettelig skade ved at fungere som et internationalt berygtet narkotikacenter, hvor narkotikahandel finder sted i udstrakt grad og ganske åbenlyst, og hvor unge i tusindtal har oplevet et miljø, som fremmer stofmisbruget.

Måske kunne man også gøre noget for at begrænse den organiserede masseimport fra Mellemøsten og andre steder, hvorfra vi får disse stoffer, gennem diplomatiske henvendelser til disse landes regeringer, gennem støtte til Interpols arbejde og eventuelt ved indførelse af visum til statsborgere fra traditionelt narkotikaeksporterende stater.

Til sidst: forebyggelse er bedre end helbredelse. Derfor må politiets kontrol og muligheder for at gribe ind specielt styrkes på et felt, hvor helbredelse er så vanskelig, som den er, når det gælder narkomaner.

Gunner Baunsgaard (RV):

I folketingssamlingen 1968-69 skabte man grundlaget for en politik på narkoområdet. Hele stofproblemet ligesom rullede ind over landet sidst i 1960erne og tog til i styrke, for senere at stabilisere sig på en fast højde og derefter i de sidste par år ligesom at være stagnerende, måske en smule aftagende.

Stoffernes indførsel til landet ligesom overvældede os. Det var noget ukendt, og det blev en ulykke for den del af ungdommen, som det ramte. De lettere samfærdselsmulig-